

Kardeşlik, Sevgi ve Ötesi

Servet BAYOĞLU

iki yılı aşkın bir süre önce, 30 Mayıs 2015 Cumartesi sabahı televizyonda haberleri izlerken, bir konu ilgimi çekti. Televizyon kanallarından birinde izlediğim, ilgimi çekmekle kalmayıp beni etkileyen, giderek duygulandıran, bu nedenle de günceme not ettiğim haber özetle şöyleydi:

Yirmili yaşlarında genç bir adam bir kazada yaşamını yitiriyor; ailesi, gencin yüzünü nakil için bekleyen bir başka genç adama bağışlıyor. Ameliyat edildikten sonra yeni yüzüne kavuşup iyileşen genç, hastaneden çıkarak evine gidiyor. Ölen gencin yine yirmili yaşlarındaki kız kardeşi ya da ablası, kardeşinin yüzünün nakledildiği genç adamı görmek is-

tediğini bildiriyor. Bu isteği olumlu karşılanan genç kadın, yüz nakli yapılan genç adamın ailesiyle birlikte yaşadığı eve gidiyor. Gençle karşılaşan kadın, önce, ona bir süre şaşkınlık, hüzün, saygı, sevgi ve özlemle karışık olduğunu düşündüğüm duygularla bakıyor, sonra, elini uzatıp parmaklarını, incitilmemesi gereken yeni doğmuş bir bebeğin başında

şefkatle gezdirir gibi, adamın yüzünde yumuşak bir özenle gezdiriyor ve "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz!" diyerek ona sarılıyor.

Haber ve görüntüler bu biçimde bitiyor.

Haber ve görüntüler bitiyor, ancak haberde izlediğim sahneye sözlerin bende bıraktığı buruk etki hiç bitmiyor, iki yıldır artarak sürüyor.

Bu haberin beni neden bu kadar derinden etkilediğini, duygulandır-

dığını, bunca zaman niçin üzüntü içinde bıraktığını düşünmeye başladım.

Öncelikle, ölen oğullarının yüzünü daha önce hiç tanımadıkları bir başkasına bağışlayan aileye büyük ölçüde saygı duydum. Sonra, kişilikleri, eğitim öğrenim düzeyleri ya da toplum içindeki durumlarıyla ilgili hiçbir şey bilmediğim halde, o aile bireylerinin kesinlikle iyi insanlar olduğunu anladım, soylu kişiler oldukları sonucuna vardım.

Genç kadının, daha önce hiç tanımadığı genç bir adamla karşılaştığı sırada, "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz!" diyerek ona sevgiyle bakıp içten sarılışını izlerken, kardeşleri yetiştiren anneye babayı düşündüm. Anneye babanın çocukları çok iyi yetiştirdiği belli oluyordu. Genç kadınla ölen kardeşi, demek, sevgiyle eğitilmişler, birbirlerini severek büyümüşlerdi. Bunu, "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz" sözündeki içtenliğin tınısından anladım.

İzlediğim görüntülerden genç kadının, ölen kardeşini ne kadar çok sevdiğini fark ettim, çünkü genç kadın, ilk kez görüştüğü genç bir adama, salt kardeşinin yüzünü taşıdığı için sevgiyle bakıyor, ona şefkatle sarılıyordu. Genç kadının, kardeşinin yüzünü taşıyan genç adama sevecenlikle sarıldığı sahneyi izlerken, çok duygulandım, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağıya doğru sessizce süzülmesine engel olamadım.

Hiç kimsenin, üzüntülü biçimde, "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz!" tümcesine benzer sözler söyleyecek bir durumla karşı karşıya kalmasını kesinlikle istemem. Acı, keder, hüznün, özlem gibi duyguları içeren, söyleyen kişiyi derinden etkilediği açıkça belli olan bir söz bu bence. Böylesine yürekten söylenen, içtenlik dolu, saygı ve hay-

ranlık uyandıran bir tümceyi kullanabilecek insanlar her toplumda çıkabilir.

Yerinde, zamanında, söylenebilecek sözleri söyleyecek insanlar her toplumda, her dönemde bulunur. Yalnız, ölen kardeşinin yüzünün nakledildiği genç bir adamı görmeye gittiğinde uygun ve güzel birkaç söz söyleyebilecek kız kardeşler yetiştirmesi için, bir ülkede, aileden başlayan, giderek nitelikli biçimde en üst aşamalara değin ulaştırılabilecek çok iyi bir eğitim öğretim dizgesinin uygulanıyor olması gerektiğine inanıyorum.

Böylesine üst düzeyde iyi bir eğitim öğretim dizgesini ülkesinde uygulama kararlılığında olan, bu dizgeyi titizlikle sürdürmesini bilen ve zihinlerinde iyiliği barındıran politikacıların yönettiği bir ülkede, gerekli olduğu zaman, "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz!" tümcesine benzer sözler söyleyebilecek bireylerin yetiştirilmesi sağlanabilir.

Etkileyici, günlerce, belki de aylarca belleklerde yankılanıp duran, anlamlı, iyiliği çağrıştıran tümceler kullanabilecek insanların sayısı arttıkça, bir toplumda, eğitim öğretim düzeyinin, bu düzeyle uyumlu kültür, sanat, yazın etkinliklerinin de nitelikli biçimde çoğalacağına inanıyorum.

Hiç kimsenin, "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz!" tümcesine benzer sözler söyleyecek bir durumla karşı karşıya kalmasını kesinlikle istemem. Yalnız, acı dolu günler yaşayan, talihsiz bir kaza sonucunda kardeşini yitiren bir insan, yaşadığı kederle ilgili bir söz söyleyecekse, "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz!" türünden, insanı derinden etkileyecek, uzun yıllar zihinlerde yankılanıp duracak, üst düzeyde saygı ve hayranlık uyandıracak böylesine güzel bir söz söylemeli: "Bu benim birlikte büyüdüğüm yüz."